

Păcatele împotriva Duhului Sfânt

Mântuitorul Iisus Hristos ne vorbește despre niște păcate teribile, care nu se iartă nici în acest veac, nici în cel care va veni. Iată preasfintele cuvinte ale Domnului: **„Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie”** (Matei 12, 31-32). Părinții Bisericii au identificat aceste păcate și au scris despre ele, ca să le cunoaștem, pentru a nu le săvârși. Ele sunt în număr de șase:

- **Lepădarea de Credință sau apostazia.** Este păcatul aceluia care a cunoscut și a trăit în Credința Ortodoxă, însă, din felurite pricini, părăsește această Credință și se îndreaptă spre credințele deșarte ale sectelor, sau pur și simplu alunecă în necredință. Dacă omul își dă seama de gravitatea păcatului și se întoarce la Credința adevărată, este primit și iertat. Când moare în acest păcat, merge în iad.

- **Împotrivirea față de adevărurile de Credință** cuprinse în Revelația Dumnezeiască și propovăduite de Biserică. În Sfânta Scriptură citim că Dumnezeu ne-a rânduit să postim, ne-a învățat și cum să postim, a postit Mântuitorul Însuși, au postit Sfinții Apostoli. În fața unui adevăr atât de evident, rătăciții nu postesc, îndeamnă și pe alții să se ferească de post. Cel care cade în acest păcat are cale de pocăință și, lepădându-se de el, Dumnezeu îl iartă.

- **Încrederea nesăbuită în bunătatea lui Dumnezeu** este un păcat de care se face vinovat cel care spune nebunește că oricât ar păcătui, Dumnezeu este atât de bun și milostiv, încât îl va ierta. Așa poate ajunge omul la sfârșitul vieții, cu această încredere nesăbuită, care îi va aduce osânda veșnică.

- **Neîncrederea în bunătatea lui Dumnezeu** înseamnă deznădejdea celui care gândește că Dumnezeu nu-l va ierta dacă se va pocăi, și atunci continuă păcatele sale până la moarte. Iuda a căzut în păcatul deznădejdii și s-a spânzurat, refuzând pocăința.

- **Invidia harului fratern** este păcatul aceluia care vede darurile cu care Dumnezeu împodobeste pe aproapele său, și în loc să se bucure, îl invidiază. Și-n acest caz omul se poate lepăda de acest păcat în timpul vieții, iar Dumnezeu îl

iartă, prin pocăință.

- **Nepocăința până la moarte**, prin însuși caracterul și formularea sa, arată că omul refuză să se întoarcă la Dumnezeu în timpul vieții, și atunci este evident că va merge la osânda veșnică.

Socotește, iubite cititorule, primejdia mare care ne pândeste atunci când înclinăm fie și numai spre unul din aceste șase păcate. Ascultă de Biserică și nu de potrivnicii lui Dumnezeu, căci aceștia s-au pus în slujba diavolului.